Ciprian Mitoceanu
Triunghi mortal

— Să-mi trag una, silabisi îndelung Susan Ward, pe măsură ce tasta cuvintele. Nu, şi nici nu mă interesează…

Blueinterest îi trimise un emoticon pornografic, după care închise.

— Pagubă în ciuperci, chicoti Susan. Şi aşa nu mă interesai în mod deosebit, băieţică…

Parcurse încă o dată lista celor aflaţi *on line.*

Destul de săracă, îşi spuse. Nimeni cu care să porţi o discuţie interesantă. Oamenii ăştia chiar mai aveau şi altceva de făcut?

Încercă să-şi dezmorţească spinarea înţepenită cu cîteva exerciţii pe care le aflase tot de la unul dintre prietenii virtuali. Poate că era timpul să mai facă şi altceva. La drept vorbind, nu intrase pe mess decît de vreo jumătate de oră, dar deja se plictisise. Şi *Blueinterest,* cu propunerile lui porcoase. Mă rog, omul îşi încercase norocul, Susan era decisă să treacă peste asta. Dacă ar fi fost ceva mai… mai puţin direct, poate că ar fi acceptat. Şi ei îi lipsea un bărbat, un bărbat adevărat, de ceva vreme. Cît trecuse, de fapt, de cînd o terminase cu Randy? Începu să socotească. Ia să vedem… Numără lunile pe degetele de la mîna stîngă. După cîteva secunde concluzionă destul de stînjenită că mai avea nevoie şi de degetele de la mîna dreaptă. Opt luni… Opt luni fără nici un bărbat în viaţa ei, dacă nu-i punea la socoteală (şi în nici un caz nu erau de pus la socoteală) cei cu care pierduse vremea pe mess. Dacă *Blue* ar fi avut mai mult tact şi ar fi pus întrebarea altfel. *Blue,* băiatule, ai ratat ceva ce putea fi partida secolului, parcă aşa îi spusese Michael Douglas în filmul ăla… Cum se chema filmul ăla? Ăla cu blonda criminală… Criminală din toate punctele de vedere. În fine, nu mai conta. *Blue* ratase şansa şi ea odată cu el. Poate că *Blue* butona acum de zor, încercînd să recupereze timpul pierdut în speranţa că nu-şi va termina seara cu o labă tristă. În ceea ce o privea pe ea personal, Susan era dispusă să mai aştepte.

Brusc, i se făcu poftă de o cafea. O cafea tare, care s-o mai învioreze puţin.

În drum spre bucătărie, dădu drumul televizorului. Aproape că uitase de televizor. Era ora cinci, ora la care favoritul ei mai apărea din cînd în cînd pe sticlă.

— ...*situaţia este sub control...*

Brad Henderson, reporterul aranjat la patru ace, tocmai lua interviu unui locotenent de poliţie. Susan îşi aruncă privirea pe ceas. Ora cinci şi zece. Normal. În ceea ce-i priveşte pe cei de la canalele de ştiri, aceasta era ora de crime. În ceea ce o privea pe ea, era ora la care îl putea vedea pe Brad Henderson. Mişto băiatul ăsta...

Constată că în cutia metalică nu se mai aflau decît cîteva fire de cafea.

— Ce şmecherie, îşi spuse, am uitat şi de cafea. Nici cît să pui pe o măsea.

Asta e, seara asta o să stea fără cafea. Nu avea nici un chef să conducă pînă la hipermarket şi înapoi doar pentru un pachet de cafea. O să se descurce şi fără. Dacă putea rezista fără un bărbat în viaţa ei, putea rezista şi fără cafea. O să se uite la ştiri sau poate o să caute ceva interesant în reţea. Susan, Susan... Ce pereche mişto eraţi tu şi Randy şi ce singură eşti acum. Probabil că Randy se distrează de minune prin Jamaica, regulînd tot ce-i cade în mînă în timp ce tu nici de o cafea ca lumea nu ai parte. Asta e, dacă n-ai fost în stare să-i suporţi toate toanele. Dă-l în mă-sa de mascul feroce.

Se întinse pe canapea, cu ochii ţintă la televizor. Brad Henderson, cu ochii lui măriţi din cauza ochelarilor cu lentile gen fund de borcan, clipea des, parcă sorbind cuvintele reprezentantului poliţiei. Auzise Brad de lentile de contact? Pariu că i-ar sta mai mişto fără ramele alea uriaşe pe nas.

— ...*totuşi, nu vedeţi un motiv de îngrijorare?* cotcodăci Brad, aproape împungîndu-l pe poliţist cu microfonul lui dintr-o altă epocă.

— *Motive de îngrijorare au fost şi există întotdeauna, atunci cînd este vorba despre criminali,* răspunse poliţistul, vizibil stînjenit de atitudinea deloc cordială a reporterului. *Totdeauna criminalii au fost un motiv de îngrijorare, dar este foarte important ca populaţia să nu intre în panică. Nu este cazul să creăm o psihoză. După indiciile noastre, criminalul atacă în locuri izolate, departe de zonele în care potenţiala victimă poate fi auzită atunci cînd strigă după ajutor.*

— Şapte crime în şase luni… Nu văd de ce nu s-ar panica populaţia.

— Sînt multe, e adevărat, dar trebuie să avem în vedere că victimele au fost mai degrabă prada propriei ignoranţe. Nici una dintre victime nu a fost răpită din casă şi nici de pe stradă. Toate femeile l-au însoţit, foarte probabil, de bună voie, pe criminal în locurile unde au fost asasinate.

— De bună voie?!…

— Cel puţin aşa se pare.

— Dar dacă au fost ameninţate cu vreo armă, ceva…

— Este o variantă pe care o luăm în calcul, desigur, deşi este puţin probabilă. Conform datelor centralizate, victimele se încadrează în următorul tipar: femei tinere, pînă în douăzeci şi cinci de ani, singure, deosebit de atrăgătoare, aflate în căutarea bărbatului ideal.

— Şi bărbatul asasinat?

— Se pare că la mijloc a fost vorba despre o confuzie din partea criminalului. Bărbatul ucis avea, într-adevăr, un profil uşor efeminat. Purta părul lung şi haine unisex. Destul de posibil să fi ucis din greşeală.

— Există un cerc de suspecţi?

— Desigur. Din păcate lucrurile avansează destul de greu, în condiţiile în care lipsesc cu desăvîrşire martorii, iar criminalul a lăsat prea puţine indicii care să poată duce la o identificare rapidă. Conform profilului elaborat de specialiştii nostri în psihologie infracţională, este vorba despre un bărbat, foarte posibil alb, deosebit de atrăgător, care ştie să cîştige încrederea interlocutorilor, mai ales a celor de sex feminin. Înalt şi foarte puternic, dreptaci. Este foarte posibil să aibă asupra lui o servietă sau o geantă…

— Geantă?!… Pentru ce?

— Pentru a transporta armele crimei. Cadavrele au fost oribil mutilate. Ceva ce nu se putea face cu mîinile goale sau cu ceea ce se poate găsi întîmplător la locul crimei. Se pare că a folosit cuţite, topoare şi ciocane de bătut carnea. Arme care nu au fost găsite nici la locul crimei şi nici în apropiere.

— Un măcelar profesionist sau vreun ajutor de bucătar? Un chirurg care a sărit de pe fix?

— Puţin probabil.

— De ce?

— Un măcelar sau un individ cu cunoştinţe medicale ar proceda mai... mai organizat. În cazul acestui asasin nu putem vorbi decît de setea cumplită de a ucide şi de a mutila. Nimic organizat. Pur şi simplu, măcel de dragul măcelului. Dar crimele pot fi prevenite. Potenţialele victime pot face foarte mult pentru a se apăra. De aceea este foarte important să nu intrăm în vorbă cu străinii, să nu acceptăm să însoţim un necunoscut într-o zonă retrasă. Şi, mai important decît toate, cetăţenii pot suna la poliţie...

— Vă mulţumesc pentrut timpul acordat, întrerupse Brad interviul. *Beatrice, ai legătura în studio.*

Beatrice, specialista în cazuri morbide, preluă legătura şi începu să prezinte cu nonşalanţă cazul unui profesor de desen care-şi mutilase oribil soţia deoarece o prinsese în pat cu amantul.

— Da, chicoti Susan. Alţii se regulează şi eu stau pe uscat. Dar se pare că unii plătesc cam scump această plăcere.

Deşi Brad Henderson dispăruse din peisaj, Susan rămase să urmărească şi restul ştirii. Un profesor de desen, mamă!... Ce interesant!

Imediat urmară imagini cu profesorul, bine încătuşat, şi amantul, încă în stare de şoc. Soţia se afla deja la spital, dar Beatrice, cu vocea ei suavă, îi asigură pe privitori că în curînd vor avea imagini şi de acolo; la spital se afla deja reporterul special.

Nimic interesant, concluzionă Susan şi închise televizorul. Crime, violuri, iar crime... Astea erau ştirile de la ora cinci, nu prea conta pe ce canal butona ea cu telecomanda. Şi Brad îşi terminase repede numărul din seara asta.

Despre crimele de care vorbise mai devreme poliţistul ştia prea puţine. În fond, dacă şi-ar fi făcut griji din cauza fiecărei crime despre care se vorbea la televizor sau se scria în ziare, ar fi luat-o razna de mult. Dacă nu ar fi fost Brad Henderson, nici măcar nu ar fi pierdut timpul privind „ştirile criminale”. Auzise ceva despre faptul că nişte fete fuseseră găsite pe terenurile virane din marginea oraşului, cu cadavrele oribil mutilate. Iniţial se crezuse că era vorba despre un animal, vreo gorilă turbată scăpată din grădina zoologică sau de la vreunul din circurile care trecuseră de-a lungul anului prin oraş. Totuşi, cînd fusese descoperit un nou cadavru, detectivii se aplecaseră mai serios

asupra ipotezei că aveau de-a face cu un maniac. Unul ţicnit de-a binelea, dar care era suficient de inteligent pentru a nu lăsa prea multe urme şi, mai ales, îşi permitea să repete figura din cînd în cînd. Or să-l găsească pînă la urmă…

Da, dar cu ce-şi mai putea umple timpul? Să facă o baie sau să se uite la un film? La televizor, nici o şansă. Era ora de ştiri sîngeroase şi nimeni nu-şi permitea să bage un film cu atîtea crime în jur. Din „Era Randy” mai avea cîteva DVD-uri, în special cu filme horror. Ura filmele horror. Mereu acelaşi tipar. Şapte indivizi plecaţi într-o excursie şi un maniac care se dă de ceasul morţii să-i elimine. Ar fi preferat o comedie, dar de unde?

Tot pe internet putea găsi ceva interesant.

De-abia se aşeză în faţa calculatorului, cînd observă că *RedWolf* era on line. Drăguţ!…

Salut, dulceaţă…

Salut.

Ce faci?

Mă plictisesc.

De ce?

Nu ştiu… Nu prea am ce să fac. La televizor sînt ştiri şi… Tu?!….

Patimi virtuale.

Da…

RedWolf era unul dintre prietenii vechi. Nu ştia cine este, nici măcar o dată nu se întrebase care era numele adevărat al lui *RedWolf*, dar conversaţiile cu el erau agreabile şi, mai ales, decente.

Pari cam abătută…

Da, aşa mă simt. Dar cum ţi-ai dat seama?

Eşti mai puţin „vorbăreaţă” decît de obicei. Am dreptate?

Da. Intuiţie masculină?

Îmi pare rău…

Nu e cazul. În fond, nu tu eşti vinovat.

Pot face ceva să te înveselesc?

(urmară un set întreg de emoticoane, care de care mai săltăreţe)

Nu. N-am chef de nimic. Sau, poate, de o cafea.

O cafea?

Da, o cafea cred că mi-ar prinde bine. Poate chiar m-ar face fericită.

Atunci... Ce-ai spune dacă te-aş invita la o cafea?

Susan se opri, buimăcită. *RedWolf* fusese întotdeauna politicos, bine dispus şi, mai ales, cît se poate de discret. Niciodată nu-i propusese nimic. Nici măcar nu-i ceruse fotografia sau numărul de telefon. Poate că de aceea îl şi păstrase în lista de prieteni. Nu-şi mai aducea aminte cum făcuse rost de ID lui, dar asta conta cam prea puţin acum. Mai degrabă el îi găsise ID-ul. Dar chiar nu conta.

Şi, dintr-o dată, o invita la o cafea. Doar pentru că ea spusese că o cafea ar face-o să se simtă mai bine. *RedWolf* dorea o întîlnire?

— Chiar îmi trebuie? se pomeni întrebîndu-l pe micul maimuţoi de pluş care stătea atîrnat, ca de obicei, în dreapta monitorului.

— De ce nu? replică singură, după cîteva secunde de „reflecţie” din partea maimuţoiului.

Nu mai flirtase de opt luni, cel puţin nu cu un bărbat în carne şi oase, şi o parte a corpului ei se răzvrătea împotriva abstinenţei pe care şi-o impusese după despărţirea cu cîntec de Randy. E O.K., bărbaţii sînt nişte porci, dar asta nu înseamnă că trebuia să renunţe la sex. Şi, desigur, nu era drept să-i judece pe toţi bărbaţii după Randy. O fi fost el un ticălos afemeiat, dar clipele de tăvăleală petrecute împreună fuseseră al naibii de plăcute.

— Măcar trebuie să încerci, spuse, încercînd să-şi imagineze că, de fapt, sugestia venea din partea jucăriei de pluş. Ce poate să se întîmple rău? Pînă şi armăsarul Randy avea zilele lui proaste şi ejacula înainte de vreme.

Da, era cît se poate de în regulă să încerce. Mai devreme concluzionase că i-ar fi cedat lui *Blueinterest* dacă deşteptul ar fi ştiut cum trebuie să pună problema. Un tip destul de deşănţat, *Blue* ăsta. Poate că o să-l scoată din listă. Dacă lucrurile vor merge bine cu *RedWolf* atunci o să-l şteargă în mod sigur. Merita să încerce, la naiba. Opt luni fără un bărbat... Trebuia să profite de şansele care i se ofereau, dacă nu dorea să ajungă acele clipe în care, de disperare, să accepte orice variantă. Încă se mai simţea în stare să facă alegeri.

Reveni la tastatură. O să încerc, să fiu a naibii. Tu caută-ţi un tricou simpatic şi ai grijă să nu uiţi acasă prezervativele.

Mai aştept?

Doar un pic. Să fac un duş…

Asta, în traducere liberă, înseamnă da?

Desigur…

(chiar e încuiat sau o face pe nebunul?)

Da. Dar numai pentru o cafea.

Altceva nici nu am în cap. E bine la nouă?

Acceptabil. De ce aşa tîrziu?

Mai am puţină treabă. Job-ul, bată-l vina.

Mda, unii oameni mai şi lucrează pe lumea asta. Acceptabil. Numai că în octombrie ora nouă însemna deja destul de tîrziu.

Unde ne întîlnim?

Ai vreo sugestie?

Nu…

Nu luase niciodată cafeaua în oraş. La drept vorbind, descoperise virtuţile licorii braziliene după plecarea lui Randy. Nu era la fel de plăcută ca sexul, dar ceva-ceva tot ajuta.

Păi cine face invitaţia trebuie să stabilească şi locul, ce spui?

După cîteva clipe *RedWolf* răspunse.

De acord. Ce spui de cafeneaua lui Brian? O ştii?

De unde?

Îmi pare rău, cunoştinţele mele nu sînt chiar aşa de vaste.

Şoseaua I 342 îţi spune ceva?

Ieşirea de nord a oraşului.

Corect. O bilă albă. Chiar pe stînga, după reclama aia uriaşă la Donuts, găseşti cafeneaua. E, de fapt, un mic restaurant, dar mă jur pe ce vrei tu că acolo se bea cea mai bună cafea din tot oraşul.

Te juri?

Da. De obicei, nu o fac, dar cînd e vorba de cafeaua lui Brian sînt în stare să o fac.

O.K.

Atunci, la nouă. Ne vedem acolo…

RedWolf se grăbi să iasă. Pentru un duş, poate. Probabil că nu, încă era la serviciu.

Privi pe geam afară. Se întuncease destul de bine, ceea ce o făcu să se gîndească la ştiri. Maniacul asasin… Poate că era mai bine să stea acasă.

— Rahat, măi fată, cum îţi faci probleme singură, începu să se certe, aţintindu-şi arătătorul spre maimuţica de pluş. Doar n-o să te atace într-un restaurant. Şi, dacă nu-ţi place, i-o spui scurt în faţă şi te întorci acasă. Dă-ţi o şansă, ce naiba…

Era vorba despre un restaurant, aşa scrisese *RedWolf.* Nu avea nici o idee despre ce restaurant putea fi vorba. Randy prefera să mănînce acasă şi, din punctul ăsta de vedere, între ei exista o compatibilitate perfectă. Poate că era timpul să încerce trucuri noi. Şi nu era vorba numai de cafea.

Încă mai avea timp, dar se hotărî să nu-l piardă degeaba. Un duş scurt şi fierbinte, să aibă părul timp să se usuce. Şi avea nevoie de ceva timp pentru a se hotărî în privinţa hainelor. Prima impresie contează foarte mult şi nu dorea să fie mai prejos decît interlocutorul nevăzut la acest capitol.

*

— Reclama cu gogoaşa… Măi, da' departe îşi mai are Brian ăsta şandramaua. Sper ca mult lăudata lui cafea să se ridice la înălţimea zvonurilor.

Încă se mai simţea iritată din cauza lui *Blueinterest.* Un neobrăzat, aşa cum erau cei mai mulţi dintre bărbaţi.

De-abia terminase duşul cînd calculatorul ţiuise prelung. Mesaje, domnule. Mesaje ce nu mai puteau aştepta.

Blueinterest revenise. Mare surpriză. Îşi cerea scuze, evident, pentru ieşirea de mai înainte. Un mesaj interminabil, menit să înduioşeze şi pietrele. Un scîrbos.

Îi transmisese părerea ei şi individul reacţionase prompt, propunîndu-i o întîlnire de împăcare. Întîlnire de împăcare între prieteni virtuali?!… Nu auzise de aşa ceva.

Blueinterest insistase. De ce naiba nu închisese mess-ul, nici ea nu era în stare să răspundă. Se amuzase, la adăpostul anonimatului pe care-l oferea mediul virtual? Sau dorise doar să-și omoare timpul? Pînă la ora pentru care stabilise întîlnirea cu *RedWolf* mai era destul. Mai degrabă dorise să se laude cu recenta ei realizare: prima întîlnire după o pauză de opt luni. O pauză autoimpusă, că altfel…

Da, i-o trîntise din tastatură neobrăzatului. Am o întîlnire, *Blueinterest*, nu ai decît să ţi-o freci singur…

Poate că se pripise. Poate că *RedWolf* nu era în stare să se ridice nici la înălţimea minimă a standardelor personale şi întrevederea se va termina înainte de a comanda cafelele. Dar

nici nu-l lua pe *Blueinterest* în calcul ca o variantă de rezervă. Individul era prea insistent şi prea vulgar. De ce îl accepta încă în lista ei? Din plictiseală? Posibil…

Gogoaşa uriaşă, din tablă prost vopsită, se ivi la cotitură. Aici se termină oraşul? Ca să vezi, nici nu observasem.

Mai trecuse prin zonă, dar nu se omorîse prea tare să reţină amănuntele. Şi nu observase că dincolo de reclama cu gogoașa nu mai era decît o singură construcţie, după care începea pădurea de pin.

— Chiar în marginea oraşului… Ei bine, iată ceva ce, la drept vorbind, nu-mi place deloc.

Brusc, simţi nevoia să întoarcă maşina şi să revină acasă. Dă-o dracului de cafea. Fără sex, fără nicotină, fără internet… Putea trăi şi fără cafea.

Dar curiozitatea o îndemnă să mai aibă răbdare. Ajunsese pînă aici, nu? Mai putea răbda măcar cîteva minute.

Restaurantul lui Brian arăta destul de drăguţ, cel puţin pe dinafară, îşi spuse Susan, intrînd în parcare. O clădire cu două niveluri, cu faţada la fel de bogată în beculeţe colorate ca un pom de Crăciun. O copertină de pînză verde şi doi pitici de grădină care ţineau firma colorată ţipător. „Bun venit la Brian”. De unde găsise Brian pitici aşa de zîmbăreţi?

Parcarea era goală, dacă era să nu ţină cont de singura maşină, trasă chiar lîngă intrarea restaurantului, un BMW X5 verde. Simţi o împunsătură sub sînul stîng. Să fie maşina lui *RedWolf?* Dacă și el arăta la fel de bine ca şi maşina…

— Să nu ne pripim, încercă să se domolească singură. Întîi să vedem omul şi după aceea să-i deschidem poarta cetăţii.

Parcă alături de BMW. Cam ciudată alăturarea. Un BMW X5, nu mai vechi de un an, şi bătrînul Chevy care, foarte probabil, era la fel de vîrstnic ca şi ea. Dacă Randy nu avusese un cont zdravăn în bancă, un cont numai bun de jumulit, aşa cum se exprimase avocata…

— Sper că *RedWolf* este în stare să aprecieze frumuseţile americane clasice, ca mine sau ca tine, spuse, lovind cu podul palmei volanul maşinii. Asta eşti, asta sînt, nu am altă maşină…

Prudentă, cercetă parcarea înainte de a opri motorul şi de a coborî din maşină. Dintr-odată inima începu să-i bată groaznic de repede. Se temea.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, gîscă proastă, mormăi, în timp ce încerca să încuie portiera. Ţi-e gîndul tot la crimele alea…

Da, trebuia să recunoscă. În subconştientul ei, era îngrozită de crimele despre care tocmai se vorbise la telefon. La o adică, orice femeie putea deveni victimă şi, după cîte se spunea, nici bărbaţii nu erau ocoliţi de maniac. Din memorie i se revărsă pe dată, fără măcar să se fi gîndit la asta, un articol dintr-un ziar de mîna a şaptea care încerca să se strecoare pe piaţă insistînd asupra acelor aspecte pe care alţii le ignoraseră. Cică toate crimele fuseseră comise în nopţile cu lună plină, deci criminalul trebuia musai căutat printre clienţii balamucurilor. Activitatea lunii pline, dacă era să iei de bun tot ceea ce debita redactorul angajat cu jumătate de normă, îi scotea din sărite în aşa hal pe nebuni, încît aceştia erau capabili de crime oribile. Ziaristul de ocazie insista ca poliţia să se concentreze pe verificarea celor care, pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, trecuseră printr-un spital de boli nervoase. Baliverne… Luase ziarul de la o colegă şi-l citise de plictiseală. De ce, dintre toate semnalele de alarmă pe care mass media le trăsese cu privire la criminalul maniac, mintea ei se oprise tocmai la acel articol ridicol?

— Da’ chiar nu are ce să ţi se întîmple, proasta dracului. Nu eşti de pe centură, nu te droghezi… Şi cu omul ăsta discuţi de ceva vreme…

Împinse uşa de sticlă. Clinchetul plăcut al unor clopoţei îi anunţă intrarea.

Înăuntru era cald. Mult mai cald decît se aştepta, semn că Brian nu se zgîrcea deloc cînd era vorba despre confortul clienţilor. Şi totul scăldat într-o lumină albă, de-a dreptul ireală. Trebui să aştepte cîteva clipe pentru ca ochii să i se obişnuiască cu excesul de lumină.

— Frumos…

Într-adevăr, decorul rustic al restaurantului îi merse la inimă. *RedWolf* nu alesese întîmplător locul. Pentru o clipă se simţi ca în locuinţa unui vînător împătimit. Cele mai frumoase trofee pe care le văzuse vreodată împînzeau pereţii decoraţi cu lambriuri de lemn. Ceva ce nu ai fi bănuit niciodată, dacă era să judeci restaurantul numai după exterior.

În sală se afla numai un bărbat. Susan simţi o strîngere de inimă, văzînd sala aproape pustie, dar inima îi veni la loc.

— Tu?!… Aici?!…

La naiba, asta chiar că le întrecea pe toate.

— Poftim?!…

Brad Henderson clipi repede, aşa cum îi era obiceiul. Fără ochelari ar arăta chiar bine, îşi spuse Susan.

— *RedWolf?!…*

Bărbatul se destinse dintr-odată.

— *Candysusan?!…*

— Da… Scuză-mă…

— Nu face nimic, zîmbi Henderson, dîndu-şi jos ochelarii. Tocmai mă pregăteam să-ţi spun că aveam o întîlnire, dar pe care mă simţeam în stare s-o anulez numai să luăm o cafea împreună. Arăţi fantastic…

— Mulţumesc, eşti un drăguţ.

Da, deja se simţea mai bine. Auzi… O întîlnire cu Brad Henderson. Reporterul ei preferat. Şi ce bine îi stătea fără ochelari…

— Cînd ai spus că eşti la serviciu, am crezut că glumeşti…

— O, nu… Am un mic laptop pe care-l port mereu cu mine şi, cînd mai am cîteva clipe libere…

— Profiţi de ele pentru a cuceri cît mai multe femei în mediul virtual.

Henderson zîmbi din nou, prilej cu care Susan observă că avea dinţi laţi, de cal, şi cam asimetrici. Iată ceva ce nu observase la televizor. De ce naiba un bărbat drăguţ ca el nu apela la serviciile unui stomatolog? Nici nu durea şi nici nu costa prea scump.

— Să zicem că ce-a fost a fost şi să pregătim terenul pentru un nou început…

„Craiule… Şi ce bine arată, acum, că şi-a scos borcanele alea de pe ochi”.

— De acord…

Da, ar fi fost o prostie să se descoase reciproc. Ce anume să-i fi povestit? Despre Randy?

— O cafea?!…

— Da, chiar te rog. Afară este un frig cumplit şi mor după o cafea bună…

— Scuză-mă puţin…

Bărbatul se ridică de la masă şi porni spre barul restaurantului. Abia acum Susan observă că în spatele barului

nu se afla nimeni. Şi ce dacă? Se întîlnise cu Brad Henderson. Asta nu era chiar mişto?

Pentru cîteva clipe, Brad dispăru din raza ei vizuală. Reveni însă repede, cu două ceşti aburinde în mînă.

— Brian mi-e prieten vechi, aşa că, adesea, nu prea se mai oboseşte să-mi ia comanda. Dacă am nevoie de ceva, pot să mă servesc singur. Şi, sincer, îmi convine, adăugă, pe un ton confidenţial. Fata care se ocupă cu servitul la mese este de o încetineală exasperantă. Nu ştiu de ce o mai ţine Brian pe aici…

— Da, da, mormăi Susan.

Îi era ciudă pe ea însăşi că nu găsea cuvinte. Pur şi simplu se blocase. Chiar dacă Brad i-ar fi spus contrariul, tot l-ar fi aprobat.

„Concentrează-te, vacă proastă. Nu eşti prima femeie cu care flirtează şi, dacă nu ştii să te prezinţi într-o lumină favorabilă, mîine *RedWolf* o să-şi încerce norocul cu alta. N-ai vrea să-l pierzi din prima.”

— Pari cam încurcată…

— Scuză-mă… Nu mă aşteptam să fii chiar tu…

— De ce?!…

— Of… Scuze…

Mîna îi tremura atît de tare încît reuşi să verse jumătate din conţinutul ceştii.

— Nu face nimic…

„La naiba, cît sînt de proastă… Spune şi tu ceva inteligent, tîmpito, altfel n-o să-ţi mai răspundă nici pe mess.”

— Ştii, eşti reporterul meu preferat…

Proastă mişcare… Era chiar adevărat, era reporterul ei preferat; pentru ce altceva mai urmărea ştirile morbide de la ora cinci? Dar probabil asta îi spuneau toate femeile pe care le agăţa prin intermediul tehnologiei mileniului trei şi ea avea nevoie de ceva care s-o diferenţieze, s-o individualizeze suficient de mult încît, la despărţire, Henderson să-i spună şi altceva decît „continuăm pe mess, e bine?”. O, nu, nu putea accepta aşa ceva. Cel puţin încă o întîlnire.

Brad păru să nu-i dea atenţie pe moment. Sigur auzea asta de la orice femeie care avea şansa să-l cunoască.

Să-i spună că aştepta cu sufletul la gură ştirile criminale? Nu, ar fi fost, cu siguranţă, o mişcare şi mai proastă. Şi, la drept vorbind, nici nu era adevărat. E drept, îl plăcea pe Brad, dar nu

murea de supărare dacă, dintr-un motiv sau altul, în vreo seară, individul nu era prezent în montajul despre crime.

— Tu cu ce te ocupi? interveni Henderson.

Mulţumesc, Brad, eşti un dulce…

— Lucrez la un salon de înfrumuseţare, ştii, deviza noastră… Natura crează frumuseţea, noi o desăvîrşim…

— Interesant…

Părea din ce în ce mai detaşat de tot ceea ce se întîmpla în jurul lui, mai bine zis, în faţa lui. Susan îl surprinse privind în gol de cîteva ori. Nu prea mult, cîte o secundă, două, dar ăsta era un semnal destul de negativ. Dacă nu reuşea să-i capteze interesul, atunci mîine restaurantul-cafenea al lui Brian va fi căutat de altă tipă dornică de aventură. De ce nu-şi luase fusta cea scurtă, cea care-i punea în valoare atît de bine picioarele superbe? Se temuse iniţial că *RedWolf* o va considera o uşuratică. Şi ce? Dar dacă picioarele i-ar fi permis să-l atragă pe Brad Henderson în patul ei pentru restul nopţii, atunci chiar că nu ar mai fi contat dacă acesta o va mai lua sau nu în calcul pentru o viitoare întîlnire. Măcar un regulat, Brad, şi totul va fi cît se poate de bine…

Ar fi preferat să se hîrjonească în pat, decît să stea aici, ca proasta, şi să nu-şi găsească cuvintele.

— Şi… Cîţi ani ai?

Întrebarea lui veni ca o lovitură de ciocan. Ce face?!… Nici Brad nu se simţea mai în largul lui… Era evident, altfel nu ar fi pus o întrebare atît de tîmpită. Era jenant, era de-a dreptul cretin să întrebi o femeie cîţi ani are. Da, în orice îndreptar de comportament se atrăgea atenţia bărbaţilor că nu era deloc O.K. să întrebe o femeie cîţi ani are…

Dacă l-ar putea aduce în pat… Acolo era sigură că ar fi găsit mijlocul de a trece peste inhibiţiile acestei prime întîlniri şi, mai mult decît atît, l-ar fi ajutat şi pe Brad să-şi revină.

— Cum e cafeaua? întrebă bărbatul, fără să sesizeze că Susan nici măcar nu încercase să-i răspundă la întrebarea referitoare la vîrstă.

— Cafeaua!?…

Nici măcar nu se atinsese de cafea.

— Doar un moment…

Sorbi din cafea şi în clipa urmăroare îşi înăbuşi cu greu ţipătul de durere. Cafeaua era cumplit de fierbinte, ca şi cum

de-abia atunci ar fi fost luată de pe foc. Se pare că Brad nu avea această problemă. Deja reuşise să golească jumătate din ceaşcă şi nici măcar nu suflase în cafea.

— Scuză-mă… Este fierbinte…

— Brian spune că secretul cafelei bune stă în temperatura apei în care aceasta este preparată…

Susan îşi muşcă buzele să nu plîngă. Îşi arsese limba şi nici gîtul ei nu stătea mai bine. Să-l ia dracul pe Brian cu concepţia lui cretină despre cafeaua ideală cu tot…

Brad Henderson începuse să tremure. Încercă să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gît. Şi se prăbuşi înainte, cu capul pe masă, apoi reveni la poziţia verticală. Venele de pe faţă i se umflaseră periculos, deteriorîndu-i dramatic fizionomia. Poate că se simţea rău, sau poate că era epileptic…

— Brad, ești bine?!…

Vorbise de parcă cineva i-ar fi amputat limba. Chiar aşa se şi simţea, ca şi cum ar fi rămas fără limbă. Dar se pare că Brad înţelesese.

— Stai calmă… O să-mi treacă… Am muncit prea mult astăzi şi… Ştii, crize de calciu, o să-mi treacă…

— N-ar trebui să mai bei cafea, dacă ai probleme cu calciul…

— Un sfat bun, dar un viciu presupune plăcere, nu?

Îşi revenise. Arăta puţin cam îmbujorat la faţă, dar în rest părea în regulă. Gîtul îi era cam prea încordat, îşi putea da seama după muşchii profilaţi sub pielea de-a dreptul feminină, dar aşa ceva era normal pentru cineva care avea lipsă de calciu. Spasme musculare sau muşchi contractaţi pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp.

— Da… Dar cred că ar trebui să fii mai atent cu cofeina.

— Promit, pe bune… Chiar că mă simt naşpa…

— Îmi pare rău, pot să te ajut cu ceva?

— Cu nimic. Şi nu e cazul să-ţi faci probleme, am mai trecut prin asta… Şi deja mă simt mai bine.

Chiar că arăta mai bine.

Da, acum el se simţea mai bine, numai că ea avea nevoie la baie. Presiunea vezicii devenise insuportabilă.

— Scuză-mă, un moment. Unde este baia?

— A doua uşă, pe stînga.

— Mulţumesc.

Susan se ridică de la masă. Încă i se părea straniu faptul că în tot restaurantul nu erau decît ei doi. Ce-i drept, nu era prea mare, doar şase mese, dar nici una să nu fie ocupată? Poate că era prea devreme…

Porni către baie. Împinse uşa, care scîrţîi îngrozitor. Încă o bilă neagră pentru restaurantul lui Brian, care se putea adăuga foarte bine la cea pe care o primise din cauza cafelei prea fierbinţi. Becul se aprinse singur; senzorul de mişcare îşi făcu datoria cu promptitudine. Se trezi într-un coridor îngust, în capătul căruia se găsea o nouă uşă. În treacăt, aruncă o privire pe fereastră. În spatele restaurantului, Brian nu se omorîse să aprindă nici o lumină; foarte probabil o manevră menită să reducă din cheltuielile localului. Însă luna, o lună plină cum nu mai văzuse de multă vreme, strălucea suficient de puternic încît putea să vadă curtea destul de prost întreţinută. Cîteva tomberoane pline ochi şi vreo trei cîini care se hîrjoneau printre gunoaie.

— La naiba!… Ce miroase aşa?!…

O duhoare îngrozitoare îi asaltă nasul. Aproape că îi veni să verse, dar se abţinu în ultima clipă. Probabil că asta era explicaţia pentru lipsa de clienţi cu care se confrunta localul. Şi ce-o fi avut în cap Henderson cînd o fi chemat-o aici?

Două cabine de toaletă, fiecare cu inscripţia sexului corespunzător pe uşă. Mizerie peste tot; probabil nu se făcuse curăţenie pe aici de mai bine de o lună.

Deschise cabina doamnelor. O formă nedefinită se prăbuşi asupra ei. Susan urlă şi încercă să-şi recapete echilibrul, dar nu reuşi să se sprijine de perete şi căzu pe spate. Urlă cît o ţinu gura şi leşină.

*

Îşi reveni după cîteva minute. În primele clipe, nu-şi dădu seama unde se află, dar imediat îşi aminti. Întîlnirea cu Brad Henderson, alias *RedWolf* la restaurantul lui Brian… Apoi fusese la baie şi *ceva* se prăbuşise peste ea.

— Ce naiba?!…

Cînd realiză ce anume o doborîse, Susan urlă din nou. Dar urletul i se curmă la jumătate. Nu, nu eu…

Un corp mumificat, încă îmbrăcat într-o bluză albastră. Mandibula descărnată, cu dinţi corect aliniaţi şi orbitele goale.

Asta era explicaţia mirosului îngrozitor. Asta era explicaţia faptului că la restaurantul lui Brian nu exista nici un alt client în afara lui Brad Henderson, nu exista nici măcar un angajat. Henderson făcuse cafelele, cu mîna lui. Henderson era bolnav. Era nebun şi voia s-o omoare. Voia s-o omoare, nu mai încăpea nici o îndoială. Luna plină…

Luna plină… Articolul acela care spunea că ucigaşul nu lovea decît atunci cînd luna era plină…

Începu să caute ceva ce i-ar fi putut servi drept armă. O coadă de mătură sau de mop. O bucată de scîndură, ceva… Ceva cu care să-l poată ţine la distanţă, măcar pînă va putea ieşi din clădirea asta blestemată. Nimic care s-o ajute. Doar un coş din gunoi, din plastic reciclat.

Ieşi în micul hol care unea sala de mese cu baia. Fereastra. Dacă ar fi putut să se strecoare pe fereastră… Se afla la parter, dar ar fi sărit pe fereastră chiar dacă s-ar fi aflat la etaj. Să scape cu viaţă, merita chiar şi riscul de a se alege cu oasele rupte.

Ajunse la fereastră. Era destul de largă încît să se poată strecura afară fără nici un fel de probleme.

Da… Ar fi fost prea frumos. Ar fi fost prea frumos ca fereastra să se deschidă şi să poată ieşi afară.

Fereastra era blocată. Blocată fără drept de apel. Lipsea pîrghia de acţionare. Lovi cu palmele în geam. Sticlă de cel puţin un centimetru. Imposibil de spart cu mîinile goale.

Începu să scîncească de disperare. Dincolo de uşă se afla un bărbat de la care aşteptase măcar un regulat sau, în cel mai rău caz, o cafea prost preparată. Un bărbat care însă voia s-o omoare. Un bărbat bolnav, care nu-şi putea controla pornirile criminale şi care nu se grăbea să-i scurteze chinurile. De ce s-ar fi grăbit? Era prinsă în capcană, o capcană din care îi era imposibil să evadeze, în ciuda faptului că exista o fereastră. O fereastră imposibil de deschis, imposibil de spart.

— Gîndeşte, gîndeşte…

Gîndeşte… Dacă ar fi existat o singură posibilitate de aevada din această clădire a groazei, în mod sigur Henderson ar fi descoperit-o şi ar fi înlăturat-o. El avusese timp berechet să pună la punct capcana, să-şi pună mintea la contribuţie şi nici nu fusese supus unui stres cumplit; stresul celui care-şi vede moartea cu ochii.

Nu, probabil că nu exista nici o posibilitate să iasă din capcană. Asta o ştia Henderson foarte bine. De aceea nici nu se grăbea. Victima era prinsă în cuşcă, fără nici o şansă de partea ei. De ce să nu se distreze puţin?

Începu să numere pînă la zece; o metodă despre care auzise că dă rezultate.

— Unu!… Doi!…

Brad Henderson, cine ar fi crezut?

— Trei!… Patru!…

Un regulat prea scump plătit…

— Cinci!… Şase!…

Moartea pîndeşte dincolo de uşă…

— Şapte!… Opt!…

Cioc, cioc, am venit să-ţi iau sufletul…

— Nouă!… Zece!…

Moartea pîndeşte dincolo de uşă…

— Unu!… Doi!…

Cioc, cioc, am venit să-ţi iau sufletul…

— Trei!… Patru!…

Moartea pîndeşte dincolo de uşă…

Moartea… pîndeşte dincolo de uşă…

Moartea… pîndeşte… dincolo de uşă…

…dincolo de uşă…

Poate că asta era şansa ei…

Poate că Henderson nu se aştepta ca ea să iasă din capcană, să atace. Nu fusese niciodată prea grozavă în ceea ce priveşte sporturile de contact. Încercase karate prin clasa a doua, dar se lăsase repede; mult mai comod era să se joace cu păpuşile decît să transpire făcînd serii interminabile de flotări. Dar poate că avea elementul surpriză de partea ei. Poate că Henderson, criminalul zîmbitor, se aştepta ca, la un moment dat, să încerce să evadeze. Sau poate că nu se aştepta. Oricum, aceasta era şansa ei. Să încerce să treacă în fugă pe lîngă criminal. Din fericire, se încălţase cu pantofii sport şi nu cu pantofii cu toc, aşa cum îşi propusese iniţial. Un sprint rapid, poate că asta îi putea salva viaţa. La naiba, ce mai aştepta?

Inspiră adînc şi se năpusti spre uşă. Lovi cu umărul, aşa cum văzuse în filme.

Uşa se deschise, lovindu-se de perete. Încercă să-l localizeze pe Henderson. Înainte de a porni spre uşa de la

intrare trebuia să-l localizeze pe criminal. În mijlocul sălii. Dar nu mai era Brad Henderson.

În mijlocul sălii se afla o arătare păroasă, cu gît lung şi bot ascuţit, ochi injectaţi şi braţe dotate cu gheare.

Ţipă îngrozită şi creatura răspunse cu un urlet lugubru, înălţîndu-şi spre tavan capul de lup. Şi Susan realiză, de îndată, ce avea în faţă. Timpul petrecut urmărind filme de groază în compania lui Randy nu fusese pierdut în zadar. Un vîrcolac…

Ţipă din nou şi vîrcolacul îi răspunse, agitîndu-şi braţele lungi şi păroase.

Încercă să-l evite, alergînd spre stînga, dar vîrcolacul ţîşni şi-i blocă accesul.

— Te rog… Te rog… Nu-mi face rău…

Creatura păroasă urlă din nou, lungindu-şi gîtul.

Urlînd îngrozită, Susan apucă un scaun şi-l aruncă spre creatura care, doar cu cîteva minute mai înainte, poza într-un chipeş reporter. Şi încă unul care încerca să afle cît mai mult despre dedesubturile propriilor crime. Un adevărat balamuc, domnule, ca să spunem aşa…

Nu-şi închipuise niciodată că avea atîta putere în braţe. Scaunul era greu, din metal, dar spaima îi pusese în mişcare resurse nebănuite pînă atunci şi, dacă în faţa ei ar fi fost un bărbat, chiar şi unul zdravăn, acesta s-ar fi ales cu răni serioase. Însă în faţă nu se afla un derbedeu, ci un vîrcolac. Unul adevărat şi, nu avea nici o îndoială în privinţa aceasta, însetat de sînge. O lovitură atît de rapidă încît abia apucă să vadă mişcîndu-se braţul păros şi scaunul se zdrobi cu zgomot de perete.

— Pleacă, nemernicule, pleacă…

Aruncă un nou scaun; se găseau destule prin restaurant, dar rezultatul fu acelaşi. Vîrcolacul intui traiectoria proiectilului improvizat şi reuşi să-l devieze în ultima clipă.

Susan se retrase cîţiva paşi dar această manevră o îndepărtă de scaune. De parcă acestea i-ar fi ajutat, acum…

Mîrîind în surdină, vîrcolacul se apropie. Încă se deplasa pe membrele inferioare şi cîte ceva din fiinţa lui amintea de Brad Henderson, reporterul care-i însufleţea după-amiezele tîrzii. Însă, în mod sigur, creatura din faţa ei nu mai era Brad Henderson. Era un diavol venit din iad şi nici cele mai fierbinţi rugăminţi nu aveau să-l înduplece.

— Nu-mi face rău…

Vîrcolacul o privi cu ochii săi galbeni şi răi şi-şi arătă dinţii ascuţiţi într-un rînjet hidos. Mai înaintă un pas.

Susan ţipă şi se retrase, la rîndul ei, dar spatele i se lipi de perete. Nu avea unde să fugă. Pentru ea, acesta era Marele *„The End”.*

— Nu…

Nu avea nici un chef să moară aşa, aici, sfîşiată de un vîrcolac într-un restaurant neştiut de nimeni. Dar, dacă nu dorea asta, chiar conta? Creatura demonică se afla chiar în faţa ei şi o adulmeca cu nasul ei acoperit cu păr. Un demon care-şi permitea să-şi dea cu părerea asupra calităţii prăzii.

— Pleacă!…

Brusc, lovi cu degetele desfăcute faţa vîrcolacului. Îşi dorise să-i scoată ochiul, dar reflexele acestuia erau mult mai bune decît ale unui om, astfel că de-abia îi atinse obrazul îmblănit. În schimb, laba uriaşă cu gheare a vîrcolacului o prinse de antebraţ şi Susan ţipă de durere. Îşi auzi oasele trosnind în clipa în care vîrcolacul o smulse de lîngă perete şi o aruncă în mijlocul sălii, scoţînd din gîtlej un urlet de triumf.

Ateriză destul de rău. O durere ascuţită îi săgetă şoldul drept, alăturîndu-se celei care începuse să-i macine antebraţul. Însă, în ciuda durerii, Susan realiză că se afla mult mai aproape de uşa de la intrare. Vîrcolacul încă îşi urla victoria în faţa peretelui din partea opusă. Poate că era şansa ei, singura şansă pe care fiara aceasta lipsită de milă i-o acordase fără să-şi dea seama.

Sări în picioare, fără să-i pese de durerea din şold. Poate că osul nu era rupt. Poate… Dacă ar fi avut vreun os rupt, s-ar fi prăbuşit grămadă; voinţa şi încrîncenarea umană nu pot face prea multe în faţa unor oase zdrobite. O durea îngrozitor, dar putea păşi. Putea fugi spre uşă.

Se năpusti spre uşă, încercînd să ignore cascada dureroasă care-i inunda creierul. Fugi, fato, fugi!… Dă-l dracului de picior. O să se repare el, nu-i nici o problemă. Şi, dacă n-o să se repare, iar nu-i o problemă. Existau membre artificale la fel de bune ca acelea pe care le livrează mama natură.

Un nou urlet din partea vîrcolacului, dar Susan se afla cu trei metri mai aproape de uşă. Dacă ajungea la uşă, mai avea o şansă. Cîţi vîrcolaci erau în stare să conducă o maşină?

Încă un pas şi în clipa următoare simţi cum totul se năruie în jurul ei. O durere înfiorătoare îi străbătu gamba stîngă. O, nu! … Nu şi piciorul stîng…

În timp ce se prăbuşea pe podea, apucă să vadă mîna vîrcolacului urcîndu-se iute pe picior. Reuşi, în ultima clipă, să plaseze o lovitură de călcîi în mutra diabolică, dar, deşi lovitura fusese cumplită, asta nu păru să-l afecteze prea mult pe vîrcolac. Se răsuci, încercînd să-şi elibereze piciorul, însă ghearele ascuţite i se strecurară în carne, croind şanţuri adînci şi însîngerate.

— Te rog!…

Mai smuci o dată, în timp ce vîrcolacul îşi lansa strigătul de biruinţă. Reuşi să-şi scoată piciorul din ghearele crispate, dar nu se mai simţea în stare să se ridice în picioare. Se tîrî spre uşă. Trebuie să ies afară de aici. Trebuie să ies de aici…

Să iasă afară şi să strige după ajutor…

Se rostogoli. Mergea mai uşor decît să se tîrască. Uşa… Uşa…

Cu o plesnitură asurzitoare, uşa se izbi de perete. Sticla geamului se preschimbă într-o puzderie de ţăndări.

— Ieuh!… Ieuh!…

Susan privea ca hipnotizată la cel nou-venit. Ca într-un film rulat cu încetinitorul, acesta se răsuci către ea. Nu părea deloc surprins de ceea ce vedea. Un bărbat înalt şi subţire, genul de bărbat tot mai rar de găsit într-o Americă asaltată de obezitate. Păr blond şi barbă scurtă. Ochi albaştri şi ten palid.

Chiuind într-una nou-venitul îşi ridică braţele. Două pistoale cu ţevile ireal de lungi bubuiră simultan. Susan ţipă şi-şi îngropă faţa în palme în timp ce în spatele ei vîrcolacul icni de durere.

Pistolarul trase de cîteva ori, după care se opri. Susan găsi curajul necesar să privească în jurul ei. Salvatorul neaşteptat îşi încărca pistoalele, iar vîrcolacul…

Vîrcolacul nu se vedea nicăieri. Duşumeaua era goală…

Un şuierat ascuţit şi nou-venitul încetă să mai îndese cartuşe în găurile butoiaşelor. Ca o ghiulea îmblănită, vîrcolacul se ivi pe neaşteptate şi-l lovi pe intrus în piept. Bărbatul cel înal şi slab icni în surdină şi căzu pe spate. Vîrcolacul îl apucă de picior şi-l răsuci prin aer, izbindu-l de perete, apoi de podea. Salvatorul deveni, dintr-odată, victimă.

O lovitură cumplită în stomac din partea vîrcolacului, în stare să despice şi un trunchi de stejar, dar bărbatul reuşi să-i aplice, la rîndul lui, o lovitură cu muchia palmei în gît. Vîrcolacul gemu şi se cutremură, dar nu se prăbuşi. Dădu însă drumul noii sale prăzi şi nou-venitul, care dovedea o vitalitate ieşită din comun, sări în picioare şi-şi lovi adversarul în vintre.

Susan, înmărmurită, urmărea lupta dintre cei doi fără să-i treacă prin cap că putea profita de momentele în care vîrcolacul era prea ocupat şi să-şi ia tălpăşiţa. Poate că salvatorul nesperat va avea nevoie de ajutor, deşi nu prea ştia ce ajutor îi poate oferi o femeie cu un picior pe jumătate rupt şi celălalt mai bine de jumătate sfîşiat.

Ce ironică putea fi uneori soarta. Deci, în spatele tuturor crimelor se afla un vîrcolac. De aceea nimeni nu reuşise să înţeleagă cum anume îşi mutila criminalul victimele. Şi, într-adevăr, exista o foarte mare legătură între activitatea lunii pline şi crimele vîrcolacului. O legătură pe care nici hazardatul redactor al ziarului de scandal nu îndrăznise să o avanseze; ori poate că nici măcar nu şi-o imaginase… Un vîrcolac asasin, care îşi omora timpul între două perioade de lună plină jucîndu-se de-a reporterul. Un reporter care încerca cu disperare să afle ce anume ştia poliţia despre propriile-i crime…

Cine şi-ar fi imaginat?

Încleştarea devenise din ce în ce mai aprigă. Cei doi îşi cărau pumni şi picioare cu nemiluita. Vîrcolacul, dezastruos de puternic şi dezordonat în mişcări, bărbatul, eficient şi calculat. Cu toate acestea, balanţa părea să încline din ce în ce mai mult în favoarea vîrcolacul. Tehnica şi coordonarea nu prea păreau să facă faţă forţei brute a demonului.

Susan gemu. În mod sigur, vîrcolacul avea să triumfe; era numai o chestiune de minute sau chiar de secunde pînă-l să-l transforme pe salvator într-un maldăr de carne tocată. Dar trebuia să-l ajute. Trebuia să-l ajute pe cel care, pentru moment, îi salvase viaţa. Să iasă afară şi să strige după ajutor? Poate că era cea mai bună soluţie; ce altceva putea face o femeie cu picioarele aproape distruse pentru a interveni în bătaia dintre un om şi un monstru?

Începu să se tîrască spre ieşire. Din fericire, salvatorul necunoscut lăsase uşa deschisă. Nu va mai avea nevoie să piardă secunde preţioase încercînd să tragă de clanţă.

Mîna ei lovi un obiect greu. Unul dintre pistoalele salvatorului…

În clipa următoare, omul ţipă ascuţit. Vîrcolacul îl ţintuise de perete şi mîinile păroase i se strîngeau în jurul gîtului ca nişte menghine.

— Ajutor, horcăi bărbatul, încercînd zadarnic să se degajeze lovind cu muchia palmelor.

Susan inspiră adînc. Nu mai folosise niciodată arme de foc, dar văzuse destule filme de profil şi, cel puţin teoretic, ştia cum se procedează. Ridică pistolul şi răsuci butoiaşul. Trei cartuşe. Mai bine decît nimic. Mult mai bine decît nimic.

Prinse pistolul cu amîndouă mîinle, aşa cum făcea orice actriţă de trei parale care, la un moment dat, inevitabil, de altfel, trebuia să-şi salveze iubitul trăgînd un foc sau chiar mai multe în băieţii răi. Hai, Susan, nu poate fi chiar aşa de rău. I-o datorezi, omul ţi-a salvat viaţa. Sau măcar ţi-a prelungit-o cu trei minute. Hai, curvă blestemată… Trage-i una în cap, ticălosului!… Drept în căpăţîna lui blestemată.

Apăsă trăgaciul. Bubuitura îi desfundă urechile şi reculul aproape că îi smulse pistolul din mînă, dar vîrcolacul scoase un urlet cumplit şi slăbi strîsoarea, permiţîndu-i vctimei să se elibereze. Trase din nou şi un nou urlet îi răspunse. Ce bine! Mori, javră scîrboasă! Vîrcolacul se prăbuşise în genunchi şi scotea scîncete dezlînate.

Mai avea un glonte. Cu puţin noroc, putea să-l bage şi pe acesta în jigodia puturoasă, dar după aceea?

După aceea…

Apăsă din nou trăgaciul, fără să mai ochească. Ce tîmpită! Ai ratat!…

Dintr-o dată, se trezi cu bărbatul peste ea. Cînd se mişcase aşa de repede? Cum de-şi revenise aşa de repede, deşi vîrcolacul aproape îl sufocase?

— Dă-mi pistolul!…

Se supuse. Irosise ultimul glonţ, ce porcărie!…

Bărbatul scoase cîteva gloanţe din centură. Butoiaşul zbîrnîi ascuţit. Clic!…

Vîrcolacul se ridicase deja în picioare şi urla furios.

Salvatorul trase cele şase gloanţe atît de repede încît parcă ar fi mînuit un automat, nu un pistol cu butoiaş. Fruntea vîrcolacului păru că explodează şi, mîrîind, creatura se prăbuşi

pe spate. Susan răsuflă uşurată însă neaşteptatul salvator încă mai avea ceva de făcut. Se ridică, împleticindu-se, încărcă din nou şi trase toate gloanţele în pieptul arătării. Repetă operaţiunea încă de două ori, transformînd cutia toracică a vîrcolacului într-o tocătură de oase şi carne urît mirositoare.

— Eşti bine?! întrebă, în cele din urmă, fixînd noi gloanţe în găurile butoiaşului.

— Da... Cred că da...

O dureau picioarele îngrozitor. Şi nici antebraţul nu făcea mai bine, dar scăpase cu viaţă, nu? Deci nu avea de ce să se plîngă. Oasele? Aveau să se refacă.

— Am ajuns la timp, chicoti bărbatul, aranjîndu-şi părul ciufulit. Chiar la timp.

Da, chiar la timp... Dacă ar fi venit cu un minut sau două mai devreme, poate că ea ar fi scăpat fără nici o zgîrîietură. Sau poate că deznodămîntul luptei ar fi fost mult mai dramatic. În fine, nu mai avea rost să comenteze. Hei, păpuşă, ai scăpat cu viaţă din ghearele unui vîrcolac. Nu e puţin lucru...

— Tu?!...

— Sînt bine... Nu e cazul să-ţi faci probleme din cauza mea...

— A fost un vîrcolac... Un nenorocit de vîrcolac...

— Mda...

Acum avea ocazia să-l studieze mai bine. Era chiar drăguţ. Avea trăsături fine şi nu părea mai bătrîn de patruzeci de ani. Şi părul blond, cu bărbuţa asta... Chiar că-i stătea bine. Arăta mult mai bine decît Brad Henderson. Brad Henderson sau ce-o fi fost el.

— Ce grozăvie...

— Da... Un vîrcolac...

— Ştiai!?...

Nu se simţi în stare să continue întrebarea.

— Da, ştiam, rosti sec bărbatul.

Ceva din felul lui de a fi i se părea foarte familiar. Ceva nedefinit. Se simţea ca şi cum l-ar fi cunoscut de undeva, dar de unde?...

— Eşti...

— Da?!...

— Eşti... *Blueinterest,* nu-i aşa?!...

Blueinterest... Da, *Blueinterest...* Cine altcineva...

— Susan?!... *Susan25!?*...

— Da...

Măi să fie, ce seară nebună... Fusese la un pas de a fi sfîrtecată de ghearele şi colţii unui vîrcolac, un vîrcolac care se ascunsese sub pielea unui bărbat pe care, dacă nu-l iubise, cel puţin îl simpatizase în mod deosebit. Suficient cît să piardă cîteva minute pe zi pentru a-i urmări evoluţia în cadrul „ştirilor sîngeroase”. Şi se văzuse salvată în ultima clipă de intervenţia unui bărbat care nu era chiar atît de străin. *Blueinterest*... Poate că-i va ierta mîrlănia de care dăduse dovadă atunci cînd îi refuzase avansurile deloc timide. Da, mîrlănie. Fusese mîrlănia lui, dar acum era mîrlănia ei. Pentru că aşa se simţea. Ca şi cum ar fi comis cea mai mare măgărie.

— Hei...

— Da?!... suspină teatral bărbatul. Deci... Eşti Susan...

— Da... Îmi pare rău...

— Nu face nimic, s-a terminat.

— E... mort?

— Nu ştiu... Încă nu pot şti. Posibil. Vîrcolacii sînt mult mai imprevizibili decît se poate crede la prima vedere. Dar se pare că amicul nostru e mort. Cel puţin deocamdată. Nu trebuie să ne facem griji...

— Şi... De unde ai ştiut să vii aici?

— L-am urmărit o vreme pe amicul nostru. Era şmecher, foarte şmecher, dar i s-a înfundat. Un vîrcolac îndrăgostit de carnea feminină, iată ceva ce nu ai ocazia să întîlneşti în fiecare zi. A făcut cîteva greşeli şi asta l-a costat.

Zîmbi, lovind cu piciorul în trupul neînsufleţit.

— A profitat de faptul că restaurantul lui Brian a intrat în faliment şi a pus stăpînire pe el. Este o zonă puţin circulată, cel puţin după căderea nopţii. Nu prea se înghesuie lumea să treacă pe aici după ora opt seara, nici chiar în timpul verii. Şi-a branşat clădirea la curent electric şi apă, ca un adevărat întreprinzător. Şi se pare că i-a mers. Cel puţin pînă acum poliţia nu a făcut nici o legătură între cadavrele măcelărite şi restaurantul lui Brian.

— Nu a făcut nimeni legătura cu un vîrcolac, preciză Susan, încercînd să se ridice. Oh, futu-i...

— Doare?!...

— Mă descurc, la naiba. Am avut şi zile mai proaste...

Reuşi să se sprijine de o masă, în timp ce *Blueinterest* continua, impasibil, să-i prezinte cazul vîrcolacului. Băiatule, dă-mi o mînă de ajutor, băiatule…

— Da, dar nu trebuie să învinuim pe nimeni. Nu prea mai crede nimeni în vîrcolaci în ziua de azi, nu?

— Vîrcolaci?!… Nu, nu cred că sînt prea mulţi care să creadă în aşa ceva.

— Eram de multă vreme pe urmele lui, dar… Oricum, chestia asta cu restaurantul a fost de milioane.

— Ce e cu cadavrul de la baie?

— Există un cadavru şi acolo?!… Nu mă miră, deşi, sincer vorbind, mă aşteptam să-l fi aruncat pe undeva. Dacă cineva ar fi trecut, din întîmplare, pe aici şi ar fi descopeit cadavrul, atunci domnul vîrcolac şi-ar fi pierdut frumoasa capcană. Dar acum a pierdut…

Vorbea liniştit, ca şi cum ar fi făcut asta zi de zi.

— Cine eşti, de fapt, *Blueinterest?* Cine eşti, tu, *Blueinterest*?

Bărbatul se mulţumi să privească în altă parte.

— Cred că trebuie să plecăm de aici. A fost o seară foarte grea pentru toată lumea…

— Vreau un răspuns, *Blue…* Vreau un răspuns. Trebuie să mi-l dai.

Blueinterest îi aruncă o privire distrată.

— Cum spuneam, mai bine te duci acasă…

— Nu. Vreau un răspuns. Vreau să aflu ce este cu pistoalele pe care le ai la tine. Vreau să ştiu ce căutai aici…

— Am venit să te salvez, nu e de ajuns?

— Ar trebui?! Nu ştiu, poate. Poate că ar trebui să mă duc acasă şi să-mi tratez rănile cu infuzii de muşeţel şi cataplasme, să iau un pumn de somnifere şi să-mi închipui că nimic nu s-a întîmplat. Nu ştiu… Dar, sinceră să fiu, mă sperii, mă sperii îngrozitor, *Blue,* mă sperii mai mult chiar decît vîrcolacul…

— Să mergem, Susan. Nu e bine să zăbovim prea mult aici, ce spui?

— Nu, nu e bine.

Îi întinse mîna. În ciuda luptei crîncene pe care o dusese cu vîrcolacul, *bărbatul* arăta chiar foarte bine. Foarte… întreg. Nici o rană, nici măcar o vînătaie. Susan privi spre gîtul

bărbatului, acolo unde mîinile vîrcolacului ar fi trebuit să lase vînătăi serioase. Nimic…

— Visez, să fiu a nabii…

Realiză, surprinsă, că picioarele o ajutau mai mult decît se aştepta. Nu era nimic grav.

Porniră spre ieşire. Ea în faţă, sprijinindu-se de braţul lui vînjos. Cine era, de fapt, salvatorul ei?

Îi simţi răsuflarea în tîmpla dreaptă. Da, *Blue,* poţi să mă săruţi. Ai cîştigat dreptul ăsta. Şi, dacă nu te deranjează să te tăvăleşti cu o femeie mai bandajată decît o mumie, o să primeşti şi mai mult.

Susan ţipă scurt cînd vampirul îşi înfipse colţii în gîtul ei. Nu durea, dimpotrivă… Simţi chiar plăcere. O plăcere perversă. Gemu scurt cînd vampirul începu să se hrănească cu sîngele ei şi, în timp ce ochii i se împăienjeneau, atinşi de aripa morţii, Susan realiză că o zi începută prost nu are nici un motiv să se termine bine.